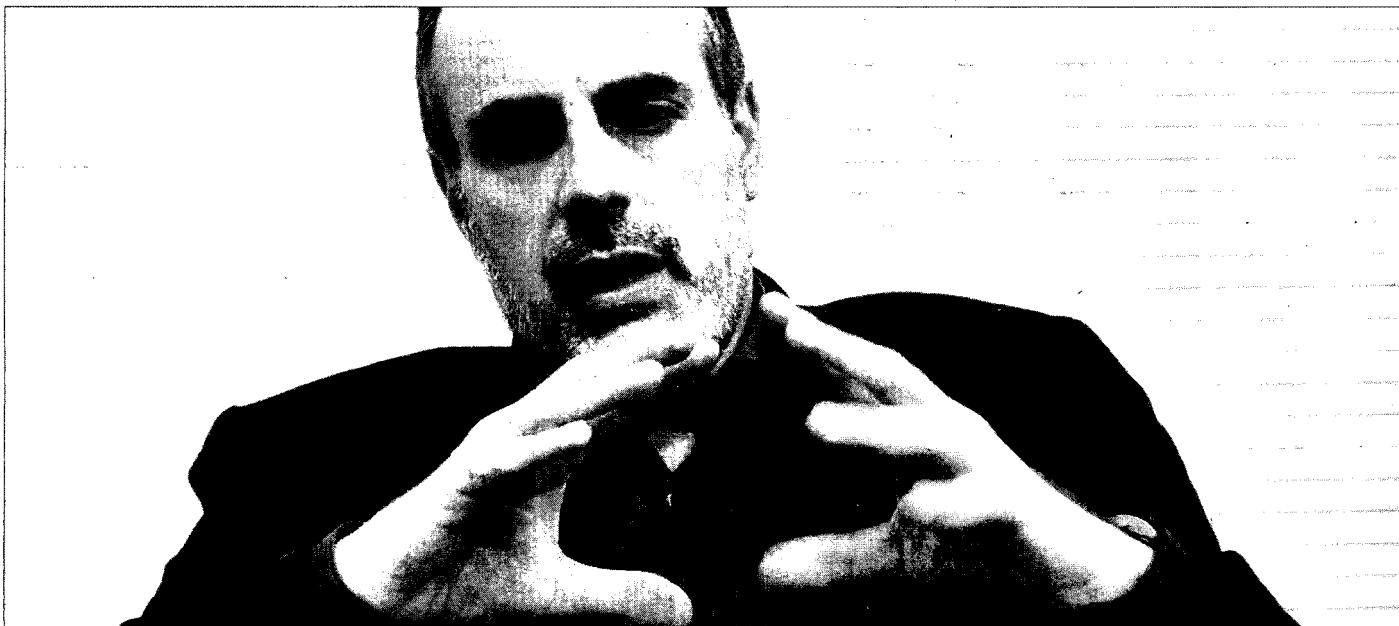

Joan Ridao secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya i portaveu al Congrés dels Diputats

“L'independentisme tindrà diferents marques en el futur”

GENERALITAT • “No podem ser al govern a qualsevol preu; Esquerra no té vocació de partit crossa” **DRET DE DECIDIR** • “Detecto una recuperació de l'autoestima col·lectiva dels catalans al voltant del dret de decidir” **LAPORTA** • “Toparà amb interessos polítics i econòmics creats” **Per: Jaume Clotet i Vicenç Relats**

El secretari general d'Esquerra, Joan Ridao, fotografiat a la seu nacional del partit ■ JORDI GARCIA

El número dos d'ERC, Joan Ridao, assegura que el partit inicia la seva precampaña per a les eleccions al Parlament amb l'objectiu d'acumular forces per portar CiU i PSC cap al dret a decidir.

Vostè fa un balanç optimista del 2009 per l'acció del govern, però la desafecció a Catalunya bat rècords...

Poso en valor l'obra de govern. Per al proper cicle polític no es pot engrescar la gent a votar només en funció de l'obra feta. Però cal dir que la constant d'aquest govern és d'una governació més estable i que ha tingut ferma, per exemple en la determinació d'un nou model de finançament, que ha impulsat grans acords nacionals i ha tingut una idea clara de país en aspectes claus. És cert que pinten bastos no només per la crisi econòmica sinó també per la desafecció i l'allunyament creixent de la gent de la vi-

da pública. I en això tenen molta incidència la mateixa crisi, la reiteració d'episodis de corrupció i la inquietud pel futur de l'autogovern, mentre l'Estatut és al banc dels acusats del Tribunal Constitucional. És un brou de cultiu que en aquests moments pot fer germinar alguns fenòmens emergents que podríem qualificar de demagògics i populistes que fan un discurs atractiu, tot i que molt simple i esquemàtic, contra el qual als partits tradicionals ens costarà lluitar.

Qui són aquests demagogs?

No es tracta de posar noms i cognoms, però tothom sap que, més enllà dels partits amb representació, estan apareixent opcions al voltant de determinades figures i persones que han manifestat l'interès de concórrer a les eleccions al Parlament.

Vostè ha retret a Joan Laporta que la política no necessita messies...

Detecto un cert llinxament de Joan Laporta que lamento. Des d'ERC respectem que qualsevol persona vulgui fer el salt a la política, perquè aquesta és la grandesa de la democràcia. La política, però, és una cosa molt complicada. Amb això no vull que es vegi un intent de defensar l'*statu quo* al sistema de partits i la mal anomenada *classe política* com un vedat privat on no pot entrar ningú. Laporta sap que toparà, com ERC ha topat, amb interessos creats des del punt de vista polític, econòmic... La política és, per tant, molt complexa. Aquesta reflexió val per a qualsevol opció d'aquestes que ara emergeixen i es postulen per a les eleccions.

El preocupen aquestes noves opcions?

No. A mi el que em preocupa és el meu equip. El nostre principal adversari és ERC mateixa: mobilitzar i dinamitzar el nostre electorat i no pensar en possibles alternatives.

PERFIL:

Un home preparat
Joan Ridao (Rubí, 1967) desperta un gran consens en un aspecte: és un dels polítics més ben preparats del país, sobretot en matèria parlamentària. Amb un peu a Barcelona i un altre a Madrid, el número dos d'Esquerra s'ha convertit en un home clau per a Joan Puigcercós des de l'últim congrés republicà. És un ferm partidari del sobiranisme tranquil.

ERC últimament ha festejat molt Laporta, però sense èxit. Què pot suposar la seva irrupció al capdavant d'una nova proposta independentista?

Esquerra ha saludat públicament els èxits esportius del Barça i sobretot el fet que durant la presidència de Laporta el club ha tingut un projecte esportiu excel·lent i alhora universal, des d'una afirmació de catalanitat insòlita en les etapes anteriors. ERC li ha reconegut aquesta vocació i l'hem premiat per això. Respecto la seva voluntat de presentar-se i em rebel·lo davant dels que volen linxar-lo. Una altra cosa és que ell afirmi: “Vull veure si aquest milió d'independentistes em segueixen”, cosa que fa pensar en una certa idea messiànica.

Què ha fallat perquè l'independentisme, que estava agrupat al voltant d'ERC, ara es presenti dispers?

Ens hem d'acostumar que en el futur l'independentisme sigui un producte

ERC no vol ser un moviment en què hi càpiga tothom

amb diferents marques. ERC, que fins ara l'ha patrimonialitzat, ho ha fet per l'anomalia que l'independentisme venia de la marginalitat. Per tant, és lògic que hi hagués una sola força que l'aglutinés. Però en una situació com l'actual, de final d'etapa de l'autonomisme i de superació de la via estatutària, que porti el país a una major normalitat política, hi haurà més d'una i de dues opcions independentistes. ERC ha de fer una oferta molt concreta sense traïr els seus postulats d'opció de centreesquerra socialdemòcrata independentista. ERC no vol ser un moviment en què hi càpiga absolutament tothom. Discrepo dels que encara conceben ERC com una opció monolítica i molt ideològica. Ha de tendir a ser hegemònica, però sense voler patrimonialitzar tot l'independentisme. La normalitat vindrà el dia que hi hagi una opció de dretes netament independentista.

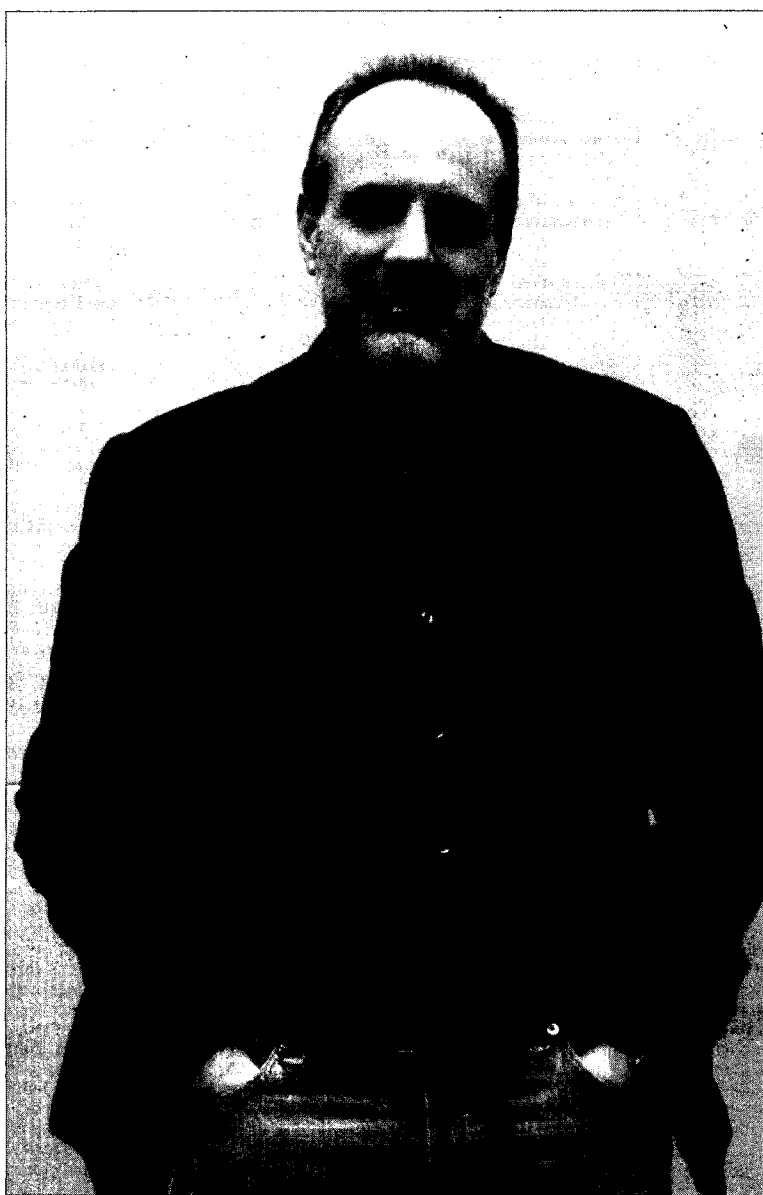
No tenen, doncs, cap autocrítica a fer?

No vull dir que no hàgim fet coses mal fetes i comès equivocacions. L'opció d'ERC no és retenir l'electorat del 2003 o del 2006 sinó créixer. Constato que hi ha hagut vicissituds i penalitats els dos últims anys, perquè hem patit una autèntica escissió. La dinàmica interna en ocasions no ha estat positiva i no hi ha cap factor que desmobilitzi i desanimi més el teu electorat que les dificultats internes. També hi pot haver hagut errors estratègics o decisions mal gestionades, però ara ho estem superant. Les últimes enquestes del CEO diuen bàsicament un factor, que ara és el que volem combatre: que hi ha un 20% del nostre electorat no prou mobilitzat. Per això dic que el pitjor adversari d'ERC és ella mateixa. És un electorat que dubta entre vot en blanc o abstenció, i ERC; no si va a una altra opció. Però constatem que el pitjor ja ha passat, perquè fa un any teníem un nivell d'infidelitat molt més gran que ara. Ara hem reincorporat moltíssima més gent i el vot que se n'anava a opcions com CiU i el PSC, no sols l'hem aturat, sinó que n'hem recuperat una part important. El CEO també reflecteix que ERC és la força que perd menys en aquest clima de desafecció.

Diu que volen acumular forces per empenyer CiU i PSC cap al dret a decidir.

Aquesta reflexió ve arran d'aquest debat una mica recurrent sobre pactes futurs. Abans, però, s'ha de constatar que aquest govern encara té deu mesos per acabar de complir una part important del seu programa, per construir relat i explicar l'obra feta. No es pot usurpar la veu a la gent. Cal ser respectuosos amb el resultat electoral i l'aritmètica que se'n derivi. A nosaltres ara, més que pensar sobre amb què pactarem o si anirem a l'oposició, ens preocupa acumular forces per recuperar la situació de fortalesa i centralitat política que el 2003 ens va permetre sacsejar l'agenda política i situar els principals objectius estratègics i ideològics d'ERC a l'agenda política, com la reforma de l'Estatut i el finançament. Ara el nostre nord polític és el dret a decidir i hem d'intentar d'arrossegar-hi el PSC i CiU.

Posa l'exemple de l'Estatut, que ERC va votar negativament i veu superat...

Joan Rida, minuts abans de l'entrevista al quarter general republicà ■ JORDI GARCIA

Poso l'exemple de l'Estatut no com a resultat final sinó com a iniciativa. El 2003 ERC arrossega CiU—que acabava de pactar amb el PP a canvi de no reformar l'Estatut—i el PSC—que mai havia cregut a augmentar l'autogovern—en l'impuls d'un procés estatutari. El punt àlgid del procés va ser l'acord del 30 de setembre al Parlament, que va fixar un horitzó col·lectiu il·lusionador. Això, modestament, és part de la victòria ideològica d'ERC en aquesta etapa. Després el procés es va frustrar, el desenllaç ha estat infeliç i estem en portes d'una eventual sentència adversa del TC. La tardor del 2010 ERC vol ser prou forta per condicionar el futur més immediat.

Les consultes sobiranistes sovint van ser impulsades per gent d'ERC i CiU. ¿Això fa variar gens les relacions tenses entre les dues forces?

La política catalana està marcada actualment per la incertesa i la inquietud

al voltant del futur de l'autogovern i la sentència del TC sobre l'Estatut. Fins al punt que ha sortit tot un front de salvació autonomista demanant a Madrid seny, perquè es pot posar en qüestió el futur de l'Estat de les autonomies. La gimnàstica democràtica que suposen les consultes deixa clar que entre la moral de derrota del català empenyat i el català que es diu optimista i sap on va hi ha un espai molt més ambiciós de gent que diu prou i ja està estrenant una nova cultura política que passa pel dret a decidir. Les consultes sobiranistes han tingut un impuls de la societat civil meritori en el qual també han participat electes locals d'ERC i CiU, en què ha confluït molta gent independentista. Això és positiu, però em sembla precipitat voler-ne treure conclusions de cara a altres coses.

¿El dret a decidir serà condició prioritària per a un futur govern amb ERC?

Joan Puigercós, en ser proclamat candidat a Núria, ja va situar com a eix primordial de la propera etapa l'impuls d'una consulta sobre la independència. Però per això cal que Esquerra sigui prou forta, perquè ni CiU ni el PSC estaran per la feina. Mas diu que el seu partit defensarà el dret a decidir per qüestions que afecten la quotidianitat en infraestructures, el concert econòmic... Això ja ho farà possible la llei de consultes que el Parlament està a punt d'aprovar a instàncies d'Esquerra. Però amb això no n'hi ha prou. Per a la propera etapa la gent demana una consulta sobre el dret a decidir de caràcter més general. El PSC ha deixat clar que no hi està d'acord i ha dit que el seu horitzó és l'Estatut, que per a nosaltres és un horitzó perdut.

¿Si CiU i PSC no estan per la feina, no té por que ERC acabi a l'oposició?

No, per descomptat. No podem ser al govern a qualsevol preu. Esquerra no té la vocació de partit crossa. Però també és cert que l'abcé de la política és que, després de les proclames i discursos, el que cal és transformar la realitat, i això es fa molt millor des del govern que des de l'oposició.

La marca tripartit els ha perjudicat?

Quan analitzem, basant-nos en les enquestes, què perjudica Esquerra en termes electorals, el primer element no és l'opció pel tripartit sinó altres qüestions com la dinàmica interna. Molta gent, fins i tot no votants de les forces del tripartit, ja ha entès clarament l'opció per l'alternança política després d'un quart de segle d'hegemonia gairebé asfixiant de CiU. En canvi, molta gent encara no ha entès o no ha vist el rendiment a curt termini de l'estratègia d'Esquerra de recosir definitivament el PSC a la banda del catalanisme. Els socialistes ara ja saben el pa que s'hi dona amb el centralisme. El país s'ha sobiranitzat com mai, i això ha estat en gran part gràcies al tripartit i concretament a Esquerra, que ha sacsejat el debat territorial.

Si totes les enquestes indiquen que els catalans són majoritàriament d'esqueres i catalanistes, per què al tripartit li costa tant consolidar-se?

Hi ha molts factors que ho expliquen. En primer lloc, el govern i els socis no han excel·lit a l'hora de comunicar la feina feta. En segon terme, cal dir que hem viscut una etapa molt complicada i convulsa en alguns moments. La reivindicació permanent amb Espanya situa el llistó tan amunt que qualsevol altra qüestió ha quedat menystinguda.

¿Creu que la sentència del TC sobre l'Estatut serà aviat o que planarà durant tot aquest any electoral?

A aquestes altures, em nego a especular amb dates. És una espasa de Dàmocles que genera incertesa i inquietud. Ara bé, creiem que cal buscar una sortida unitària, tant política com civil, perquè és un tema que ens concerneix a tots. Detecto una recuperació de l'autoestima col·lectiva al voltant del dret a decidir que demostra que els marcs legals no són immutables. ■

NOVES OPCIONS

“Als partits tradicionals ens costarà lluitar contra alguns fenòmens emergents que podríem qualificar de demagògics i populistes”